

teine elusõna? Kelle peale loodad sa? Mõttele järel! Sest kitsa ukse peal on peal-
kiri: „Tee aru!“ See on ülespandud ka
selle ukse peal, kust surres pead läbipuge-
ma — ei sa siis pease, olgu et täna sil-
mad kõrwad kinni paned! Paremini hakka täna
aru tegema, siis ei jää wiimaks liig raskesti.
Ja kõiges asjus tuleb siis aru teha, siin üht
aga nimetan: Kas oled Jumalale elanud,
kas oled truuviks jäänud oma Jõsanda?
— Kas võid öelda: „Ma usun, armas Jõs-
sand, aita minu usmata süda!“ — Kes
nõnda võib öelda, sellele andku Jumal wana
aasta wiimisel tunnil suurt rahu! —

Alga kõik ei või, ja kui enmast ühtlase pa-
neme Jumala pale ete seisma nagu üks mees
(eks meie ole üks mees, üks iho Jõsanda sees?)
või, siis süda kurvastusest tahab katkeda,
sest kõikidel ei ole enam see üks ja ainus
Dnnistegija; neid on ka, kes temale selga
pöörnud! Kes enmast arwawad paremat Dn-
nistegijat leidnud olewa, kes inimese sõna

walguseks pannud, kes ise riide- ja toiduse-
warki patu kateks peawad, kellel palwe ja
selge Jumala sõna õppetud naeruks ja teu-
tuseks on. Oh wennad! kõik ühest jugu-
wõsast, ühe keelemurdega — olime tänini
üks kari Jõsanda ees, ühe usu sees, nüüd
ei ole enam. Täna, wana aasta wiimisel
tunnil waatab Jõsanda film ülewelt meie
peale: kari on lahutatud; muist käiwad kõr-
walist teed, mis Juhani Leinpärf nende ees
laiaks talland, ei tea enam, kust Dnniste-
gijat leida, ei tunne oma tee otsa. Tee
aru oma majapidamisest! ütleb nüüd Jõs-
sand neile ja meile kõikidele. Eks meie ole
kõik selle asja juures süalused? Nägime
hunti karja hulka tulewa, nägime küll kohe
hundi hambaid lamba all naha al — kas
wõitlemise tema wastu? Mõni ja mitu pi-
das seda naljaks. Silmaga nägime, kuida
tuhanded petuse tõeks panid — kas meie
oma poolt — mees ehk naene, wend ehk
õde, — kas andsime Jumala igawese tõe